

mig imidlertid, at Hovedudtrykket for dette Til-
 syn findes i den Bestemmelse, der tilsiges, at ingen
 væsentlige Forandringer i Forsikringens Ind-
 retning kan foregaae uden Justitsministerens
 Samtykke. Det er egentlig dette, jeg tænkte
 mig ved Tilsynet; at Justitsministerens Tilsyn
 skulde bestaae i en nøiagtig, detailleret Revi-
 sion af selve Bestyrelsen, af de løbende For-
 retninger, har jeg ganske vist ikke tænkt, og
 det vilde vist heller ikke være hensigtsmæssigt,
 naar Forsikringen først var kommen paa det
 Standpunkt af Selvstændighed, som forudsættes
 at ville finde Sted i den anden Periode. En
 anden Omstændighed er den, at det maastee
 kunde være hensigtsmæssigt og ogsaa i sin Tid
 optages i Vedtægten, at Justitsministeren paa
 en eller anden Maade bør repræsenteres i
 Bestyrelsen eller i et staaende Udvalg eller paa
 anden lignende Maade have Leilighed til itide
 at gjøre Indsigelser, naar der i Forsikringen
 træffes Foranstaltninger, som han finder An-
 ledning til at nære nogen Betænkelighed ved.
 Som den ærede Taler meente, at det burde
 stee, i § 5 udtrykkelig at bemærke, at For-
 sikringstvangen nu bortfalder, istedsefor, som
 stheet er, at anføre, at de Lovbud, der hjemle
 Forsikringstvang ophæves, anseer jeg ikke for
 nødvendigt, og jeg troer heller ikke, at det egent-
 lig er almindeligt i vor Lovgivning. Endelig
 skal jeg, forsaavidt den ærede Taler ikke syntes
 rigtig at opfatte Hensigten med § 8, endnu
 kun bemærke, at der jo kan være megen
 Anledning til, saalænge begge disse Lov-
 forslag, baade det for Landbygningernes og
 det for Kjøbstadbygningernes Brandforsikring,
 forudsætte, at i Almindelighed skulde disse For-
 sikringer være forpligtede til selv i den anden
 Periode, naar Regjeringen kun fører Tilsyn,
 at optage i sig enhver almindelig forsvartig
 indrettet Bygning, at reservere Justitsministeriet
 Afgjørelsen af, hvilken af disse Forsikringer
 denne Forpligtelse paahviler med Hensyn til en
 Bygning, der, hvad der ikke sjelden er Til-
 fældet, ligger deels paa Landgrund og deels
 paa Kjøbstadgrund. Det er egentlig det eneste
 Motiv til denne Bestemmelse, som jeg ikke
 troer er aldeles overflødig. Der har allerede
 under den nuværende Tilstand været Leilighed
 til at træffe saadanne Bestemmelser, hvor der

har reist sig Vanskelighed med Hensyn til For-
 sikring af Bygninger, der have ligget deels
 paa Landgrund og deels paa Kjøbstadgrund.

Frederiksen: Det vilde unøgtelig være
 behageligt for en Minister, hvis han ikke havde
 Andet at gjøre end at forelægge Forslag for
 os og saa vente, at vi udenvidere skulde ved-
 tage Forslagene, som de forelaae; men det
 kan den ærede Minister jo aldrig vente. Vi
 sidde jo her alle 102 ikke for at rose den
 ærede Ministers Forslag, men for at gjøre
 Bemærkninger derved, hvor omhyggeligt For-
 slagene end kunne være forberedte fra hans
 Side. Den ringe Ting, som jeg bemærkede,
 var ikke fra min Side beregnet paa at standse
 eller forhale Sagen. Paa hvem berøer det,
 om denne Sag skal standses? Folkethinget
 har udtalt sig, forsaavidt det har haft Leilig-
 hed dertil, gennem sit Udvalgs Betænkning
 i den Retning, som jeg antydede. Om
 Sagen skal standses, berøer derfor ude-
 luttende paa Ministeren selv. Jeg veed ikke,
 hvilken anden Vet man skulde gaae i denne
 Sag, som den ærede Minister eller ialfald
 tidligere Justitsministre dog selv have tillagt
 en vis Vægt. Den ærede Minister vil neppe
 love mig — thi det er ikke saa let — at
 forelægge Regler for Fordelingen af en saa-
 dan Skade paa de forskjellige Assurancefel-
 skaber. Folkethinget har ikke tidligere villet
 gaae ind paa at lægge det paa Communerne.
 Hvad er saa naturligere end her, hvor Leilig-
 hed tilbydes sig dertil, at ordne Forholdet
 gennem Loven om Assurance for Kjøbstad-
 bygninger, saa at vi bestemme, at de have —
 ikke uden videre at bære Skaden, men kun
 den ringe Ting at indrette deres Statuter,
 saa at ogsaa den Skade kan forfikkres.

Madsen: Det glædede mig, at den
 ærede Justitsminister gav den Forsikring, at
 der vanskelig vilde findes nogen Justitsminister,
 som vilde give sit Samtykke til, at Represen-
 tantsskabet tog den Beslutning, at det ved
 Valg skulde supplere sig selv. Det kan ial-
 fald være en Trøst, men det forekommer mig
 dog, at der er noget Modsigende mellem, hvad
 der siges i § 1, nemlig at Valget til dette